

Príhovor pápeža Františka na stretnutí s mladými v Košiciach, 14.9.2021

„Boh nás chce mať pevne
zasadených na zemi, spojených
so životom; nikdy nie
uzavretých, ale vždy
otvorených pre všetkých!
Zakorenených a otvorených.
(...) Nie sme stvorení, aby sme
skláňali hlavu k zemi, ale aby
sme ju pozdvihli k nebu, ku
druhým, smerom k
spoločnosti.“

18.09.2021

Milí mladí, drahí bratia a sestry,
dobrý večer!

Bolo mi potešením počúvať slová
Mons. Bernarda, vaše svedectvá a
vaše otázky. Položili ste ich tri a ja by
som sa chcel pokúsiť s vami hľadať
odpovede.

Začnem Petrom a Zuzkou, vašou
otázkou o láske vo dvojici. Láska je
najväčší sen v živote, ale nie je to
lacný sen. Je pekný, ale nie je ľahký,
ako všetky veľké veci v živote. Je to
sen, ale nie je ľahké ho interpretovať.
Ukradnem vám vetu: «Začali sme
tento dar vnímať úplne novými
očami». To povedala ona. Naozaj, ako
ste povedali, sú potrebné nové oči,
oči, ktoré sa nenechajú oklamať
vzhľadom. Priatelia, nebanalizujme
lásku, pretože láska nie je len emócia

a cit; tie sú nanajvýš tak jej začiatkom. Láska neznamená mať všetko a hneď, nezodpovedá logike „použi a odhod“. Láska je vernosť, dar, zodpovednosť.

Skutočnou originalitou dnes, skutočnou revolúciou, je oslobodiť sa od kultúry provizórnosti, ísť nad rámec inštinktu a nad rámec okamihu, znamená milovať na celý život a celou svojou bytosťou. Nie sme tu na to, aby sme žili zo dňa na deň, ale aby náš život bol dobrodružnou výpravou. Všetci budete mať na mysli veľké príbehy, ktoré ste čítali v románoch, videli v nejakom nezabudnuteľnom filme, počuli v nejakom dojemnom príbehu. Ak sa nad tým zamyslíte, vo veľkých príbehoch sú vždy dve ingrediencie: jedna je láska, druhá dobrodružstvo, hrdinstvo. Vždy idú spolu. Na to, aby bol život veľký, je potrebné jedno aj druhé: láska a hrdinstvo. Pozeráme sa na Ježiša,

hľadáme na Ukrižovaného, je tu oboje: bezhraničná láska a odvaha dať svoj život až do konca, bez polovičatosti. Máme pred očami blahoslavenú Annu, hrdinku lásky. Hovorí nám, aby sme sa usilovali o vysoké ciele. Prosím vás, nenechajme dni nášho života plynúť ako epizódy v telenovele.

Preto keď snívate o láske, neverte v špeciálne efekty, ale v to, že každý z vás je výnimočný: každý z vás. Každý je darom a môže zo života, zo svojho vlastného života urobiť dar. Ostatní, spoločnosť, chudobní na vás čakajú. Snívajte o kráse, ktorá presahuje vzhľad, presahuje make-up, ktorá presahuje móдне trendy. Snívajte bez strachu o založení rodiny, o splodení a výchove detí, o dávaní života, o zdieľaní všetkého s druhou osobou, bez toho, aby ste sa hanbili za svoje slabosti, pretože je tu on alebo ona, kto ich prijíma a miluje, ktorý ťa miluje takého, aký si. A toto

je láska: milovať toho druhého
takého aký je, a toto je pekné.

Sny, ktoré máme, nám hovoria o
živote, po ktorom túžime. Veľké sny
nie sú silné auto, módne oblečenie,
ani „dovolenka po rôznych
atrakciách“. Nepočúvajte tých, ktorí
vám hovoria o snoch a namiesto toho
vám predávajú ilúzie. Snívanie je
jedna vec, mať ilúzie iná. Tí, ktorí
predávajú ilúzie tým, že hovoria o
snoch: to sú manipulátori šťastia.
Boli sme stvorení pre väčšiu radosť:
každý z nás je jedinečný a je na svete,
aby sa cítil milovaný vo svojej
jedinečnosti a miloval ostatných, ako
to nikto nemôže urobiť za neho.
Nežijeme na to, aby sme sedeli na
lavičke ako náhradníci za niekoho
iného. Nie, každý je v Božích očiach
jedinečný. Nenechajte sa
„homologizovať“; nie sme vyrábaní v
sériách, sme jedineční, sme slobodní
a sme vo svete, aby sme prežili
príbeh lásky s Bohom, aby sme mali

odvahu robiť veľké rozhodnutia, aby sme sa pustili do nádherného rizika lásky. Pýtam sa vás: Veríte v to? [potlesk] A snívate o tom? [potlesk a odpoveď „sì“ - áno] Ste si istí? [odpoveď „sì“ - áno], „Bravi!“ - Super!

Chcel by som vám dať ďalšiu radu. Aby láska prinášala ovocie, nezabudnite na korene. A aké sú vaše korene? Rodičia a najmä starí rodičia. Dávajte pozor, áno starí rodičia. Oni vám pripravili pôdu. Polievajte korene, chodte k starým rodičom, urobí vám to dobre: položte im otázky, nájdite si čas, aby ste si vypočuli ich príbehy. Dnes je nebezpečenstvo rásť vykorenený, pretože máme sklon bežať, robiť všetko narýchlo: to, čo vidíme na internete, nám môže okamžite prísť domov, stačí jeden klik a na obrazovke sa hneď zobrazia osoby a veci. A potom sa stane, že sa nám stanú známejšími ako tváre, ktoré nám darovali život. Plní virtuálnych

správ riskujeme, že stratíme svoje skutočné korene. Odpojiť sa od života, fantazírovať v prázdne nie je dobré, je to pokušenie od zlého. Boh nás chce mať pevne zasadených na zemi, spojených so životom; nikdy nie uzavretých, ale vždy otvorených pre všetkých! Zakorenení a otvorení. Rozumiete? Zakorenení a otvorení.
[potlesk]

Poviete mi: áno, je to pravda, ale svet rozmýšľa inak. O láske sa veľa hovorí, ale v skutočnosti platí iná zásada: nech sa každý stará sám o seba. Drahí mladí, nenechajte sa ovplyvniť tým, čo nie je dobré, zlom, ktoré besnie. Nenechajte sa ovládnuť smútkom, alebo rezignovaným znechutením tých, ktorí hovoria, že sa nič nezmení. Ten, kto tomu uverí, ochorie na pesimizmus. A videli ste tvár mladého človeka, mladého pesimistu? Videli ste jeho tvár? Tvár zatrpknutá, tvár zošuverená horkosťou. Pesimizmus nás

rozhorčuje. Vnútorne zostarneme. Zostarneme mladí. Dnes je tolko rozkladných síl, tých, ktorí obviňujú všetkých a všetko, šíria negativizmus, sú odborníkmi na sťažnosti.

Nepočúvajte ich, veru nie, pretože sťažovanie sa a pesimizmus nie sú kresťanské, Pán nemá rád smútok a keď niekto zo seba robí obeť. Nie sme stvorení, aby sme skláňali hlavu k zemi, ale aby sme ju pozdvihli k nebu, ku druhým, smerom k spoločnosti.

Ale keď sme sklesnutí - pretože každý v živote je občas trochu na dne, všetci to poznáme – a keď sme na dne, čo môžeme robiť? Existuje spoľahlivý prostriedok, ktorý nám pomôže znova vstať. To je to, o čom si nám hovorila ty, Petra: spoveď. Počúvali ste Petru, hej vy? [„Áno!“] Prostriedok spovede. Pýtala si sa ma: „Ako môže mladý človek prekonať prekážky na ceste k Božiemu milosrdenstvu?“ Aj tu ide o záležitosť

pohľadu, pohľadu na to, na čom záleží. Ak sa vás opýtam: „Na čo myslíte, keď sa idete spovedať?“ – nehovorte to ale nahlas –, som si takmer istý odpoveďou: „Na hriechy“. Ale – pýtam sa vás – odpovedajte- sú hriechy skutočne centrom spovede? [„Nie!“] Nepočujem... [„Nie!“], „Bravi!“ Boh chce, aby si sa k nemu priblížil tým, že budeš myslieť na seba, na svoje hriechy, alebo na neho? Čo chce Boh? Aby priviesť ťa bližšie k nemu alebo k tvojim hriechom? Čo chce? Odpovedz [„K nemu!“] Hlasnejšie, som hluchý... [„K nemu!“] Čo je centrom, hriechy alebo Otec, ktorý odpúšťa všetky hriechy? Otec. Nechodíme na spoveď ako potrestaní, ktorí sa musia pokoriť, ale ako deti, ktoré bežia do Otcovho objatia. A Otec nás dvíha v každej situácii, odpúšťa nám každý hriech. Počúvajte dobre toto: Boh vždy odpúšťa! Pochopili ste? Boh vždy odpúšťa!

Dám vám malú radu: po každej spovedi nejakú chvíľu zostaňte a zapamätajte si odpustenie, ktoré ste dostali. Zachovajte si ten pokoj v srdci, slobodu, ktorú vo svojom vnútri cítite. Nie hriechy, ktoré už neexistujú, ale odpustenie, ktoré ti Boh dal, pohladenie Boha Otca. V tejto chvíli by som chcel dať kňazom jednu radu: povedal by som kňazom, aby sa cítili na mieste Boha Otca, ktorý vždy odpúšťa a objíma a prijíma. To si uchovajte, nenechajte si ho ukradnúť. A keď pôjdete nabudúce na spoveď, spomeňte si: Dostanem znova to objatie, ktoré mi urobilo tak dobre. Nejdem k sudcovi vyrovnáť účty, ale k Ježišovi, ktorý ma miluje a uzdravuje ma. Dajme v spovedi prvé miesto Bohu. Ak je on hlavnou postavou, všetko sa stáva pekným a spoveď je sviatosťou radosti. Áno, radosti: nie strachu a súdu, ale radosti. A je dôležité, aby kňazi boli milosrdní. Prosím vás, nikdy nie vyzvedaví, nikdy

inkvizítorskí, ale bratia, ktorí darujú Otcovo odpustenie, ktorí sprevádzajú v tom Otcovom objatí.

Niektó by mohol povedať: „Aj tak sa hanbím, nemôžem prekonať hanbu ísť sa spovedať“. Nie je to problém, je to dobrá vec! Niekedy je dobré sa v živote hanbiť. Ak sa hanbíš, znamená to, že nesúhlasíš s tým, čo si urobil. Hanba je dobré znamenie, ale ako každé znamenie si vyžaduje ísť ďalej. Nebuď väzňom hanby, pretože Boh sa za teba nikdy nehanbí. On ťa miluje práve tam, kde sa za seba hanbíš. A miluje ťa vždy. Poviem vám jednu vec, ktorá nieje na veľkoplošnej obrazovke. V mojej krajine tých bez tváre ktorí robia všetky druhy zla voláme ľudia bez hanby.

A posledná pochybnosť: „Ale otče, ja nedokážem odpustiť sebe, a preto mi ani Boh nemôže odpustiť, lebo vždy padnem do tých istých hriechov“. Ale

počúvaj, kedy sa Boh urazí? Keď ho ideš prosiť o odpustenie? Nie, nikdy. Boh trpí, keď si myslíme, že nám nemôže odpustiť, pretože je to ako keby ste mu povedali: „Si slabý v láske!“. Povedať toto Bohu je škaredé! Povedať mu, že „v láske si slabý“. Naopak, Boh sa raduje, keď nám odpúšťa, zakaždým. Keď nás zdvihne, verí v nás ako prvýkrát, nenechá sa odradiť. My sa necháme odradiť, on nie. Nevidí hriešnikov, ktorých by nálepkoval, ale deti, ktoré miluje. Nevidí pomýlených ľudí, ale milované deti; možno zranené, a vtedy má ešte viac súcitu a nehy. A vždy, keď sa svedáme - nikdy na to nezabudnime – je v nebi oslava. Nech je to tak aj na zemi!

Nakoniec, Peter a Lenka, zažili ste v živote kríž. Ďakujem za vaše svedectvo. Pýtali ste sa, ako „povzbudiť mladých ľudí, aby sa nebáli objasť kríž“. Objasť: to je pekné sloveso! Objatie pomáha prekonať

strach. Keď sme objatí, získame
znova dôveru v seba a tiež v život.
Nechajme sa teda objať Ježišom.
Pretože keď objímame Ježiša, znova
dostávame nádej. Nemôžeme objať
samotný kríž; bolesť nikoho nespasí.
To, čo premieňa bolesť, je láska. Kríž
teda objímame spolu s Ježišom, nikdy
nie sami! Ak objímame Ježiša, znovu
sa rodí radosť. A Ježišova radosť, v
bolesti, sa premieňa na pokoj. Drahí
mladí, chlapci i dievčatá, želám vám
túto radosť, silnejšiu ako čokoľvek
iné. Prajem vám, aby ste ju zanesli
svojim priateľom. Nie kázne, ale
radosť. Prinášajte radosť! Nie slová,
ale úsmevy, bratskú blízkosť.
Ďakujem vám, že ste ma počúvali a
prosím vás o poslednú vec:
nezabudnite sa za mňa modliť.
Ďakujem! [po slovensky]

Vstaňme všetci a modlime sa k Bohu,
ktorý nás miluje, modlime sa Otče
náš: „Otče náš...“ [po slovensky].

(zdroj: TK KBS, pj; ml)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/prihovor-papeza-frantiska-
na-stretnuti-s-mladymi-v-
kosiciach-14-9-2021/](https://opusdei.org/sk-sk/article/prihovor-papeza-frantiska-na-stretnuti-s-mladymi-v-kosiciach-14-9-2021/) (20.04.2025)